

101378

HD 11.3.92
**«Flyktninger
 i livsfare»**

3. mars brakte NRK melding om at enkelte av de PLO-menn som hadde tvunget seg til asyl i Danmark, senere har reist til Libanon og til Syria. Egentlig ikke forbausende for nøkterne betraktere av innvandringen fra den 3. verden til velferdslandene i Skandinavia. Men det har fått danske myndigheter til å vurdere på ny i hvor stor grad PLO-«flyktningene» var i virkelig livsfare i sine hjemland. Det ble i nyhetene antydning at de

kanskje var reist tilbake for å ordne med familiegjenforening til Danmark, skaffe seg kone, eller få allerede anskaffet kone og barn med tilbake.

Det er betegnende at denne nyheten ikke har fått plass i de vanligvis innvandringsfremmende avisene. For den er strengt tatt litt pinlig. Avsløringen kan nemlig få alminnelige mennesker, som tross alt betaler gildet, til å skjønne at skandinaverne er alt for lette å lure, våre egne myndigheter iberegnet. For å sikre at flest mulig av PLO-folkene som kom til Norge fikk bli her, fant man at vårt overvåkningspoliti hadde lurt dem ved å bruke Mossad-menn ved avhøret. En rimelig grunn burde være Israels kjennskap til PLO — og det enkle faktum at det neppe finnes arabisktalende i det norske overvåkningspoliti. Stor «indignasjon» blant politikere som ikke turde annet, og store oppslag i mediene ga det nødvendige press på avgjørelsesmyndighetene. De fleste PLO-«desertørene» fikk bli.

Når skal det gå opp for folk og politikere at «flyktninger» som kan få deler av familien etter seg ved såkalt «familiegjenforening» ikke har noe å frykte i hjemlandet? Klart mennesker fra en til trengsel overfylt 3. verden prøver å komme seg til et land som støtter dem gjennom arbeidsledighet, pengemangel, barnetrygd, uføretrygd, gratis sjukehus osv. Og som lar dem reise på ferie tilbake til det landet de «i livsfare er flyktet fra», for å skaffe seg livsledsager eller få med flere av familien.

To ting må man ikke kritisere; milliardene til OL og milliardene til innvandrerne. Så får det gå som det vil med eldreomsorg og sjukehuskøer og et voksende underskudd på statsbudsjettet, der vi bruker opp for generasjonene etter oss. En av følgene er at vi lager Norge til et multinasjonalt samfunn, trass i at begivenhetene på Balkan og Nagorno-Karabakh burde være anskuelsesundervisning og advarsel god nok.

Det rareste ved det hele er at folk flest, når de tør si hva de mener, er uenige i dagens innvandringspolitikk. Allikevel fortsetter den. Det øker ikke akkurat respekten for politikerne. Etter tre år har innvandrerne stemmerett til kommune og fylke, uten å kunne norsk eller kjenne norsk forfatning. Etter sju år blir omtrent 3000 av dem norske statsborgere årlig, fremdeles uten krav til å kunne norsk.

Anton Olstad